

opusdei.org

Meditacija. Didysis šeštadienis

Šios dienos meditacijai siūlomos temos: viltis nušviečia Didįjį šeštadienį; veikėjai, kurie liko šalia Kristaus apleidimo valandą; Marija mus guodžia ir stiprina sunkumų metu.

2024-03-30

Opus Dei Lietuvoje · Meditacija.
Didysis Šeštadienis

GALI BŪTI, kad Didysis šeštadienis yra „Velykų tridienio diena, kurios mes mažiausiai paisome, būdami apimti jaudinančio laukimo, kada

pereisime nuo penktadienio kryžiaus į sekmadienio *aleliuja*“¹. Kad taip nenutiktų, galėtume sutelkti dėmesį į moteris, kurios visą laiką pasiliko su Marija. „Joms, kaip ir mums, tai buvo tamsiausia valanda. Tačiau tokioje situacijoje moterys nesileido suparalyžiuojamos. Jos nepasiduoda tamsiam sielvartui ir apgailestavimo jėgai, pesimistiškai neužsidaro savyje, nebėga nuo tikrovės. Jos daro kažką paprasto, tačiau išskirtinio – savo namuose ruošia tepalus Jėzaus kūnui. Jos neišsižadėjo meilės. [...] Šios moterys, pačios to nežinodamos, to šeštadienio tamsoje rengė ‘pirmosios savaitės dienos aušrą’, dieną, kuri turėjo pakeisti istoriją“².

Jėzus Kristus šiandien guli kape. Draugiškos rankos su meile padėjo jį Juozapui iš Arimatėjos priklausančioje vietoje, netoli Kalvarijos. O kur apaštalai? Evangelijos apie tai nieko nesako, bet galbūt tą šeštadienį, per saulėlydį, jie

vienas po kito pasiekė Aukštutinį kambarį, kur prieš kelias dienas buvo susirinkę su Mokytoju. Koks nusivylimas jų pokalbiuose! Jie išdavė Jėzų. Jie buvo tokie liūdni, kad svarstė galimybę viską mesti ir grįžti prie ankstesnių užsiėmimų, tarsi pastarieji treji metai būtų buvę tik iliuzija. Tačiau „Didįjį šeštadienį supančioje tyloje, paliesti beribės Dievo meilės, gyvenkime laukdami trečiosios dienos aušros, Dievo meilės pergalės aušros, šviesos aušros, kuri leis širdies akims naujai pažvelgti į gyvenimą, sunkumus ir kančią. Viltis nušviečia mūsų nesėkmes, nusivylimus, kartėlių, kurie, regis, žymi visa ko žlugimą“³.

ŠVENTOSIOS MOTERYS kažkodėl reagavo kitaip – jos liko ištikimos iki paskutinės akimirkos. Jos kruopščiai pasirūpino, kad po šabo poilsio

galėtų grįžti ir baigti Jėzaus kūno patepimą. Tiek moterų, tiek mokinių nusivylimą lengva paaiškinti – nei jos, nei apaštalai dar nebuvo Kristaus prisikėlimo liudytojai. Vis dėlto, jos nepasidavė. Jų meilė buvo stipresnė už mirtį. Kita vertus, norėtume būti tokie drąsūs kaip Juozapas iš Arimatėjos ir Nikodemas, kurie pasirodo „vienatvės, visiško apleidimo bei paniekos valandą [...] Kartu su jais, – rašė šv. Chosemarija, – aš prieisiu prie Kryžiaus papėdės, savo meilės liepsna apglėbsiu Jo šaltą Kūną, Kristaus palaikus... Savo atgailos aktais bei apsimarinimais ištrauksiu iš Jo vėnis... Suvyniosiu Jį į naują drobulę – savo nuskaistintą gyvenimą ir palaidosiu gyvoje uoloje – savo krūtinėje, iš kurios niekas negalės Jo atimti“⁴. Tada, kai niekas nieko daugiau iš Kristaus nebesitikėjo, šie Šventojo Rašto personažai nepabūgo. Atrodytų, nebebuvo dėl ko kovoti, o jie net

galėjo ir viską prarasti, bet buvo pasiryžę parodyti Jėzui savo meilę.

Kita vertus, Didysis šeštadienis Mergelei Marijai nebuvo liūdna diena, nors ir skausminga. Tikėjimas, viltis ir švelniausia meilė dieviškajam Sūnui teikė Jai ramybės ir leido ramiai laukti prisikėlimo. Tuo metu Ji prisiminė paskutinius Jėzaus žodžius: „Moterie, štai tavo sūnus!“ (Jn 19, 26). Ji pradėjo vykdyti savo motinystę tų vyrų ir moterų, kurie nuo pat pradžių sekė Kristumi. Marija neabejotinai stengėsi atgaivinti apaštalų tikėjimą ir viltį, primindama jiems žodžius, kuriuos jie kadaise girdėjo iš Kristaus lūpų: „o tie išjuoks jį, apspjaudys, nuplaks ir nužudys, bet po trijų dienų jis prisikels“ (Mk 10, 34). Viešpaties žodžiai buvo labai aiškūs, todėl sunkumų valandą jie galėjo tikėjimu laikytis Jo žodžių. Kartu su skausmingu Jėzaus Kristaus patirtų kančių prisiminimu motinos širdį

užplūdo didžiulis palengvėjimo jausmas, kad viskas jau baigėsi: „Dabar viskas baigta. Mūsų Atpirkimo darbas atliktas. Dabar mes ir vėl esame Dievo vaikai, nes Jėzus numirė už mus ir Jo mirtis mus atpirko“⁵.

ŠALIA MERGELĖS MARIJOS, jos vilties šviesoje, užsidegė visų širdys. „O kas, jei visa tai būtų tiesa?“ – galėjo pagalvoti apaštalai. „O kas, jei Jėzus Kristus iš tiesų prisikėlė iš numirusių, kaip buvo žadėjęs?“ Kaip kadaise jie visi buvo susibūrę aplink Sūnų, taip dabar norėjo būti šalia Motinos. Neabejotina, kad Marija pasiuntė kai kuriuos iš jų ieškoti tų, kurie dar nepasirodė. Gali būti, kad Ji puoselėjo viltį susitikti su Tomu, norėdama paguosti jo įbaugintą širdį. Išbandymo akimirką jie susibūrė pas

Mariją, „ir su Ja – kaip viskas
lengva!“⁶

Mes norime savo tikėjimą grįsti Ja –
ypač tada, kai mums sunku,
išbandymų ir tamsos metu. Šv.
Bernardas tai patyrė: „Jei pakiltų
gundymų vėjai, jei užplauktum ant
sielvartų uolų, – žvelk į žvaigždę,
šaukis Marijos“⁷. Dievas nori, kad Ji
būtų mūsų gynėja, Motina, patikimas
kelias į šviesą tamsiais laikais.
Kiekvienas, kuris kreipėsi
prašydamas galingo šventosios
Marijos užtarimo žino, kad nė vienas,
kuris Ja pasikliovė, niekada nebuvo
apleistas, kad ir kokie sunkūs būtų
sunkumai ar kokia didelė sielos
sumaištis. Galime sakyti Jėzui: „Kad
ir koks liūdesys tūnotų mumyse,
jaučiame, jog turime viltį, nes su
Tavimi kryžius veda į prisikėlimą,
nes Tu esi su mumis mūsų naktų
tamsoje; Tu esi tikrumas mūsų
nežinomybės, Žodis mūsų tyloje, ir
niekas niekada negali atimti iš mūsų

meilės, kurią mums puoselėji“⁸. Šalia Marijos, vilties Motinos, augs mūsų tikėjimas Jos Sūnaus Jėzaus nuopelnais.

1 Pranciškus, Homilija, 2020 m. balandžio 11 d.

2 Ten pat.

3 Benediktas XVI, Žodžiai kryžiaus kelio pabaigoje, 2010 m. balandžio 2 d.

4 Šv. Chosemarija, *Kryžiaus kelias*, XIV, 1.

5 Šv. Chosemarija, *Kryžiaus kelias*, XIV.

6 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 513.

7 Šv. Bernardas, *Homiliae super Missus est*, 2, 17. Švč. Mergelės

Marijos vardo minėjimo valandų
liturgijos antrasis skaitinys.

8 Pranciškus, Homilija, 2020 m.
balandžio 11 d.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/meditacija-didysis-
sestadienis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/meditacija-didysis-sestadienis/) (2026-03-21)